

A Mount McKinley^{1*} Szellemének legendája

(alaszakai történet)

Hosszú, hosszú idővel ezelőtt, mikor még csak farkasok, medvék és karibuk kóboroltak Alaszka kiterjedt területén és lazacok ezrei ívtak folyóiban, a Mount McKinley Szelleme körülnézett és így szólt magában: „Milyen óriási és csodás birodalmam van. Öröm tölti el a szívem, látva a szarvascsordákat az erdőkben, a halak tömegét a tavakban és folyókban és a számtalan fajta madarat az égen. A birodalmam szíve a hatalmas medve mellkasában dobog. Igen, azt hiszem, szerencsésnek érezhetem magam.”

A nap folyamán a Mount McKinley Szelleme ködként ereszkedett alá a hegytetőről, megült a fák csúcsán és onnan figyelte a körös-körül nyüzsgő életet. Mikor ilyen formában járt birodalma fölött, mindig elcsodálkozott az ott élő állatok bőségén.

De este, mikor visszatért a hegytetőn álló jeges palotájába, nagy szomorúság fogta el és gyakran sírt. Ez egyre sűrűbben megtörtént és mivel így egyre gyakrabban esett a birodalomban, az állatok is szomorúbbá váltak. Össze-vissza csetlettek-botlottak boldogtalanságuk kábulatában, a Hegy Szelleme pedig még szomorúbb lett. Egy nap aztán így szólt a Mennyei Égbolthoz:

„Szükségem van egy barátira, akivel beszélgethetek. Tudom, hogy gyönyörű birodalmat kaptam tőled, de semmi sem változik, ürességet érzek a lelkemben, mert senkivel sem tudok beszélni, senkivel sem tudom megosztani a gondolataimat.”

A Mennyei Égbolt meghallgatta és elküldte hozzá az Embert.

De az Embernek, mikor megérkezett, nem volt semmije, így hát készített magának egy lándzsát és vadászni kezdett az erdők és a folyók állataira.

A Mount McKinley Szelleme csak nézte egy ideig, hogy mit csinál, végül megkérdezte az Embert:

„Miért rablod a vagyonomat anélkül, hogy egyáltalán megkérdeznél? Elvégre te csak vendég vagy itt.”

Az Ember így felelt:

„De ennem kell valamit, és öltözők is a tél hidege ellen.”

„Rendben,” mondta a Hegy Szelleme, „de a nemes élet kioltását előbb ki kell érdemelned. Az állatok, akik ételként kínálkoznak számodra, megértik a szükségéidet, de neked is tisztelned kell áldozatukat. Én vagyok a Mount McKinley Szelleme, és minden, amit láatsz, a birodalmam része. Ezért előbb meg kell győződnöm a szíved nemességéről és a szellemed szilárdságáról. Ha elvégzed a feladatot, melyet neked szánok, maradhatsz a birodalmamban és barátok leszünk. Ha nem, elpusztítlak és egyetlen utódod sem fog itt élni soha.”

Az Ember meghallgatta és így szólt:

„Rendben. Elfogadom a kihívást. De ígérj meg valamit: ha elvégzem a feladatot, amely elé állítasz, képes leszek kihasználni minden gazdagságodat, még azt is, amiről nem is tudsz.”

„Megígérem,” egyezett bele a Hegy Szelleme, „de kelleni fog az óriási medve szíve, a farkas bátorsága és nemessége és a lazac kitartása is. A feladat nehéz lesz, de ha tiszteled az állatok szellemét, segíteni fognak, mikor bajba kerülsz.”

Így kötött a Mount McKinley Szelleme megállapodást az Emberrel.

„Holnap napkeltekor elmondom, mit kell tenned”, szólt a Hegy Szelleme, és pihenni tért.

A következő reggel az Ember a hegység lábánál állva várta, hogy felébredjen a Hegy Szelleme. Mikor feltűnt az első napsugár, a Hegy Szelleme lustán nyújtózkodott hóágyában és letekintett az Emberre.

^{1*} Alaszka legfontosabb jelképe. 6193 méteres magasságával Észak-Amerika legmagasabb hegye. Mielőtt mai nevét megkapta volna, az őslakosok Denali-nak nevezték. Sőt néhányan még ma is így hívják.

„Kicsi vagy,” mondta, „de nagy feladat vár rád.”

„Készen állok”, felelt az Ember.

„Akkor gyere fel hozzám”, szólta a Mount McKinley Szelleme és kezével legyintve éles, hideg szelet küldött le a hegyről. „Várlak!”

És az Ember ment.

De előbb megölt egy medvét. Megette a szívét és állhatatosságot kért a szellemétől. Majd a medve bundájából meleg ruhát és cipőt készített, mert tudta, hogy sok a hó a Hegyen. A húsát előkészítette az útra és megköszönte a medvének áldozatát.

Aztán megölt egy farkast. Bátorságot kért a szellemétől, melyre szüksége lesz az előtte álló feladat teljesítéséhez. Sálát és fejfedőt készített a farkas bundájából, hogy a hidegben is tudjon lélegezni és ne fázzon a füle. A húsát hozzáadta készleteihez és megköszönte a farkasnak ajándékát.

Aztán több lazacot ölt, és kitartást kért szellemüktől. Húsukat besózta, hogy sokáig elálljon. Fejükből levest főzött, ami erőt és meleget adott az Embernek. Megköszönte a lazacok ajándékát, majd egy erős fenyőfa ágából hótalpat és hozzá botot készített.

Vállára vette úti batyuját és elindult a kisebb emelkedőn.

Napok teltek el és az Ember még mindig a hatalmas Hegyet mászta. Olyan sok idő múlt el indulása óta, hogy már nem is számolta a napokat és éjszakákat. Csak azt tudta, hogy nem szabad feladnia. Kőd kavargott lábai körül és jeges szél csapott az arcába.

De az Ember nem törődött ezekkel, csak ment tovább felfele. Tudta, hogy nem nézhet le, különben elveszik.

A Hegy Szelleme figyelte, és így szólt magában:

„Nem fog neki sikerülni.”

Legyintett a kezével és visszafeküdt az ágyába. Titokban mégis azt kívánta, hogy az Ember feljusson a hegytetőre, ő pedig végre a vágyott barátira találjon. De csak nemes szívű és bátor szellemű barát kellett neki.

Mire az Ember a csúcs alá ért, már nagyon gyenge volt. Napokkal korábban megette a magával vitt étel utolját és semmi ereje sem maradt. Összerogyott a hóban és lassan álomba merült. Azt érezte, hogy két kéz szelíden felemeli és egy ezüst ágyra fekteti. Mikor felébredt és körülnézett, elcsodálkozott a varázslatos szépségen, ami körbevette. Soha életében nem érezte még magát ilyen csodálatosan.

Amint boldogan körültekintett, hirtelen egy medve jelent meg az ágya mellett. Belenézett a medve mély, emberi szeméibe, de csak szomorúságot és rosszállást látott tükröződni bennük. Az állat így szólt hozzá:

„Megetted a szívem és neked adtam a szellemem, hogy meghódítsd a Hegyet. Hiábavaló volt az áldozatom?”

Az Ember gyorsan felugrott az ezüst ágyról, mert eszébe jutott az ígérete. Abban a pillanatban felébredt a havas vadonban, a Hegy csúcsa alatt. Látta maga előtt a hegytetőt, és eszébe jutott, hogyan gyűjti össze a lazac utolsó erejét és úszik vissza szülőhelyére, hogy még halála előtt lerakja ikráit, továbbadva az élet fonálát.

És az Ember érezni kezdte a farkas szellemét, aki sohasem hagyja cserben a falkát és a végsőkig harcol a közös ügyért. Felállt és a Hegy felé fordult. Bátorság töltötte el a szívét és így szólt:

„Feljutok a csúcsra, még akkor is, ha ez lesz az utolsó tettem az életben. Ígéretet tettem magamnak és mindazoknak, akik követnek majd. Ha most megállok, Alaszka birodalmának kapui örökre zárva maradnak az Ember előtt.”

Összeszedte minden erejét – maga sem tudta honnan –, és felmászott a Hegy tetejére.

Amint a Mount McKinley Szelleme meglátta, hogy az Ember sikerrel járt, elismerően hajolt meg előtte. Majd azt mondta:

„Bebizonyítottad, hogy a legnemesebb értékek megvannak benned: a bátorság, az erő és a kitartás. Ezért mától, ahogy megígértem, rendelkezésedre bocsátom hatalmas birodalmam minden kincsét. Te és utódaid örök időkhig élvezhetitek ezeket.”

És azzal az Ember és a Mount McKinley Szelleme barátok lettek. A Szellem végre talált valakit, akivel beszélgethet, az Ember pedig letelepedett Alaszkában, ércet bányászott és gondját viselte az állatoknak.

Alaszka, 2012 augusztusában

(Fordította: Szemes Péter)

**Nemes
László:**
*Cicciolina
biciklizik
Lendván
1994*

